

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....
Cím: *Isten fizesse meg*
Forrás: *Amerikai Magyar Hírlap*
1923. 2. 15.
(Hely) (Idő) (Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

362.54

Hely

Idő

"1923"

Személy

Hely

362.54 "1923"

"ISTEN FIZESSE MEG ..."

A budapesti Hársfa-utca és Dob-
utca sarkán az Antialkoholista Ét-
teremben most kezdte meg Róbert
bácsi új ebédalköztudóását. Naponta
százötvennégy szegényes szemérmes sze-
gény vesz részt ezeken az ebéde-
ken. Szemérmes, szegények alatt
ő azokat érti, akik valaha jobb
időket láttak, akiknek nincsen
eléggé erős öklük a mai modern tüle-
kedéshez. Az étteremnek két nagy
ablaka van. Róbert bácsi annyira
vigyáz szegényeire, hogy a két ab-
lakot sűrűn lefüggönyözte, ne
hogyan valaki az utcáról belásson.
Az ebéd három órakor kezdődik
és mikor bejövök, az asztalok kör-
ül furesa társaság kanalazza a jó
illatú levest.

Férfiak, mindenféle fajta. Öreg,
öszhaju, valami régi pizsama van
rajta, a jó Isten tudja, hogy ke-
rült hozzá. Egy harminc év kör-
üli szőke bajszú, sovány, rosszul
tápiált ember celluloid gallérral, a
mely néhány számmal nagyobb,
mint a nyaka. A legfuresábbak
az asszonyok, egytől-egyig olya-
nok, mint valami tizedrangú vi-
dédi színház lerongyolt kardalos-
női. Mindegyiknek kalap van a

fején. Szomorú kalapok ezek. Va-
lamelyik orosz író e kalapokról
bizonyára szivbemarkoló regényt
tudna írni. Régen kimentek a di-
vatból, szegény ázott bársonyok,
viharvert struccotlak, amelyek-
nek pihéi mint öreg krizantémok
fönnadoznak a fésületlen feje-
ken. Gyermekek is akadnak, a
kik a gyermeki önállóság valami
szomorú biztonságával állítanak be
a szemérmes szegények ebédjére.

Nyílik az ajtó. Két pöttömnyi
gyerek, kisleány és kisfiú kerül-
nek beljebb. A leány, aki a fiut
kézen vezeti, bátran odaáll Ró-
bert bácsi elé:

— Ebédelni jöttünk. Nekünk
nincs mamánk. . . — mondja cér-
navékony gyerekhangon. Nehány
pere mulva leves gőzölög előttük.
Esznek. Ide kell jönni, meg kell
nézni, hogyan esznek ezek az em-
berek. Körülbelül nyolevanan
ülnek körül az asztalokat, de egy
hangot sem hallani, mindegyik
mélyen leszegi a fejét a tányér
fölé, valami áhítatos esendben,
szinte szerelmes pillantásokkal
néznek az ételre. S nincsenek ét-
kezési szabályok, a kanalat min-

denki lenyalogatja, sőt a kelet is,
a kenyeret beleapritják a levesbe
és uram boesáss meg, a kezükkel
még a tányérba is belenyulnak.
Egy finomareu öregasszony azon-
ban még itt is úgy tartja a kését,
hogy a kisujja messze, affektál-
va lebeg a levegőben.

Azok, akik készen vannak, szép
esendben veszik a kalapjukat és
mennek kifelé. Az ajtónál Ró-
bert bácsinak valami köszönésfé-
lét rebegnek, némelyik a kezét is
meg akarja esőkolni, de ő szinte
haragosan elkapja.

— Nagyon köszönöm . . . Isten
fizesse meg . . . — mondja egy ösz-
haju asszony.

— Nincsen semmi köszönet. Ne-
kem ne köszönjenek semmit, az
Isten már megfizette . . . — felel
Róbert bácsi, mialatt veregeti a
távozók hátát.

Mindegyiktől megkérdezi, hogy
jó volt-e, izlett-e, nines-e valami
panasza, ép úgy, mint egy jó ven-
dég, aki sokat ad a vendégei
véleményére. Kedves uriaszón-
yok szolgálják ki a szegényeket
és mikor megkérdezem Róbert bá-
csit, hogy kik azok, mosolyogva
mondja:

— Az én barátnőim . . .

A menü: krumplileves galuská-
val, káposzta hussal és turósesussal.
A távozók szinte meglátszik,
hogy jóllaktak. Egészen más em-
berek. Aki görnyedt háttal jött,
kiegyenesedik, akinek sápadt volt
az arca, az kipirul s aki szomo-
ruan jött, mosolyogva távozik.

Megkérdezem, hogy ki adja a
szükséges anyagiakat az ebédek-
hez. Róbert bácsi nem akarja el-
árulni.

— A jó Isten küldi nekem —
magyarázza. — Vannak emberek,
akik adják a pénzt és nem is akar-
ják, hogy a nevük szerepeljen.
Többször előfordult olyan eset,
hogy egy elegáns ur vagy hölgy
megjelenik nálam és nagy össze-
get ad a szegényeknek. Nem is
mondja meg, hogy kicsoda, csak
azt teszi hozzá magyarázatképen,
hogy valamikor tíz évvel ezelőtt
megmentettem, mikor öngyilkos
akart lenni. Most jól megy neki
és gondol a szegényekre.

Négy óra felé kifogy az ebéd

a teremben már csak kevesen esznek. Érdekes eset adódik elő. Az egyik asztalnál egy öreg ur ebédel. Mikor már jóllakott, fizetni akar. Nem tudja sehogy sem megérteni, hogy ez nem kerül semmi-be. Láta kint az utcán a cég-táblát: "Antialkoholista Étte-rem" és bejött.

— Nem vagyok rászorulva az ingyen ebédre, tévedés volt — mondja Róbert bácsinak, — megszeretném fizetni. Tessék ezt a szegényeknek adni.

Ötszáz koronát ad az ingyen ebédért, amelyről kijelenti, hogy nagyszerű volt.

Még mindig jönnek éhes, szomorú emberek, de már elkéstek. Róbert bácsi, ha már ebédet nem is tud nekik adni, legalább egy darab kenyert szel le mindegyiknek. Az még van. Aztán mikor kiürül az étterem, elővesz egy söprűt és összesöpri a szemetet, a mit a szegényei csináltak. Nézem, amint söpör serényen, boldogan, hogy holnapra ismét tiszta helyen ebédeljenek az ő szemérmes szegényei. Ugy tetszik, mintha egy ujkori szentet látnék. **L. A.**